

(Сведок, 22. 3. 2011)

У четвртак, 24. марта 1999. НАТО коалиција, без сагласности Уједињених нација почела је 78 дана дуго бомбардовање Србије и Црне Горе.

Не зна се, прецизно, да ли је епски јунак Одисеј, један од јунака Тројанског рата, иначе спиритус мовенс Ахила (победника над јунаком Троје Хектором) на свом лутајућем путошћеству икад обишао Либију, свратио у Триполи или Бенгази, или је (с)мислилац слогана "Одисејева зора" ипак мислио на "Одисеју у свемиру" Артура Ц. Кларка? Јер, ово што се сад догађа пре подсећа на "Одисеју у свемиру", него на Одисеја!

Први пут 2005. године, после потписивања "Споразума" Вука Драшковића (у име СЦГ, тада) и Јап де Хофера (у име НАТО) и сад, ономад, 19. марта... кад су Французи (читај Саркози), Велика Британија (Дејвид Камерун), САД (Барак Обама), уз логистичку подршку Канаде, Италије, Данске, Пољске... одлучили да – „хуманитарном“ акцијом "Одисејева зора" и паметним бомбама названим – по индијанским реквизитом – "томахавк" – и Либији донесу пролеће и наметну демократију?!

"У Србији си странче, и твоја слобода и част су на сигурном!" (Колумбијски песник, Неофтали Сандовала, 1998.)

Ову мисао Неофтали Сандовала из Колумбије прочитао сам (упамтио, и заборавио), али ко би рекао, и сетио сам је се – два пута.

Први пут 2005. године, после потписивања "Споразума" Вука Драшковића (у име СЦГ, тада) и Јап де Хофера (у име НАТО) и сад, ономад, 19. марта... кад су Французи (читај

После смрти истине - долазе лаж и обмана

Пише: Владан Динић
петак, 25 март 2011 14:32

Саркози), Велика Британија (Дејвид Камерун), САД (Барак Обама), уз логистичку подршку Канаде, Италије, Данске, Пољске... одлучили да – „хуманитарном“ акцијом "Одисејева зора" и паметним бомбама названим – по индијанским реквизитом – "томахавк" – и Либији донесу пролеће и наметну демократију?!

Кад су Вук и Јап де Хоп Шефер парафнули споразум, почео сам да размишљам да ли је Србија слободна и сигурна, барем на свом тлу, у Србији?!

Данас, да ли је уопште, ико на кугли земаљској више "свој на своме" и сигуран?

За Србију тада, 2005. нисам утврдио да ли је слободна. Та сумња ме мори и данас, или је под окупацијом пре свега својих, домаћих људи, који можда оптерећени страхом од Хага и Трибунала, или из љубави према власти по сваку цену - чине и оно што никад чинили не би

...

Јер, кад почне рат, звао се он стварно идилично, као "Пустињска олуја" 1991, или "Ирачка слобода" 2003, или још боље за напад на СРЈ "Племенит наковањ", или "Милосрдни анђео", и сад после "хуманитарног напада" на Либију и Гадафија - "Одисејева зора" (стварно, ко ли им смишља овако глупа имена, и колику лову за то узима?) - прва жртва је – истина.

После смрти истине – долазе лаж и обмана; народ се кљука пропагандом, мртви се сахрањују кришом да се "хуманитарци" не потресу којим случајем... убијени се воде као нестали, а осакаћени постају махом социјални случајеви и просјаци...

Као да бројни споменици неколико хиљада недужно убијених цивила у кућама, болницама, на пијацама, у возу, аутобусима, не постоје, као да их нема...

А кад рат престане, званичници "томахавк демократије" се склоне са ветрометине,

наметање митологије се подразумева, а лаж и обмана постају једина истина.

Или, како је то лепо сад већ давне 1970. осмислио и изрекао Ричард Кросман, лабуриста, неколико пута министар у владама Велике Британије, који је за време Другог светског рата служио у Министарству психолошког ратовања: "...А, кад рат престане, званичници немају храбрости да то признају и веровање у пропагандну митологију се наставља...".

Зашто се баш данас, 21. марта на дан доласка пролећа присећам оваквих суморних догађања и зашто ми та мрачна сећања навиру?

Па, из најмање два разлога: зато што је 24. марта 1999. негде предвече почело (без икакве одлуке УН и СБ) бомбардовање СЦГ и још више што стичем утисак да се рат НАТО против Србије, овде, у нас, нико више и не сећа.

Или, за многе мондијалисте, илити, прецизније ЕУропљане, овде, у нас, као да га није ни било.

Као да бројни споменици неколико хиљада недужно убијених цивила у кућама, болницама, на пијацама, у возу, аутобусима, не постоје, као да их нема... Они заслепљени пропагандом или лажним обећањима, добро плаћеним функцијама, а неки, попут, рецимо, адвоката Срђе Поповића (то је онај који тврди да би, само да има власт, за три месеца разрешио политичку позадину убиства др Зорана Ћинђића?!) човека који је бомбардовање Србије пратио из удобне фотеле "негде на Западу", што му се очито много допало, јер да није – не би ваљда потписао именом и презименом захтев да се Србија бомбардује што дуже и што јаче. И он, данас, уместо да умукне, постаје све гласнији, покушавајући да своје људско посрнуће претвори у моралну врлину и да, успут, свима соли памет! И, пледира – да постану савест Србије – и не виде споменике, нити виде рушевине, а онколозима је забрањено да објављују податке колико је житеља Србије умрло од галопирајућег рака, леукемије и знаних и незнаних болести, проузрокованих акцијом патетичног назива "Милосрдни анђео", који се попут најцрњег ђавола бацакао бомбама са осиромашеним уранијумом?!

После смрти истине - долазе лаж и обмана

Пише: Владан Динић
петак, 25 март 2011 14:32

Истина, Гадафија није просто нити лако, а ни потребно бранити. Он је у вишедеценијској владавини Либијом имао разне епитете: од највећег светског терористе (после обарања авиона са 273 путника), до фактора стабилности Африке и вође препорода либијске пустиње и народа...

Сад, полако, пошто је прва жртва рата – истина сахрањена, на видело дана остају само лажи и обмане.

А, какве то везе има са Либијом? Па, има. Истина, Гадафија није просто нити лако, а ни потребно бранити. Он је у вишедеценијској владавини Либијом имао разне епитете: од највећег светског терористе (после обарања авиона са 273 путника), до фактора стабилности Африке и вође препорода либијске пустиње и народа...

Овде у Србији, ипак, то морам да напишем, нисам очекивао од наше државне политике – ништа јер, такво је "паковање". Али ме је запрепастила чињеница да на исти рукопис САД, Британије и Француске, народ (ах, народ) није реаговао?!

Можда је опет постао сенилан: заброавио је да Либија није признала Косово, да више хиљада наших "гастарбајтера" одлично зарађује у либијским пустињама, да нам је Гадафи помогао и помагао...

Или народ, ипак, има преча посла од рата у Либији?! Можда, борећи се да преживи и да обезбеди бар оброк-два дневно, или је у реду пред све бројнијим народним кухињама, или што да не: заузет расплетом на "Фарми", "Двору", "Великом брату", или ти ко зна каквим емисијама на националним ТВ програмима?!

После смрти истине - долазе лаж и обмана

Пише: Владан Динић
петак, 25 март 2011 14:32

И ту, кад већ поменух, те "ријалити" емисије нешто ми паде на памет: па јел' примећујете колико се тамо добро и редовно ждере и пијуцка. Благостање! А кад нема тих емисија, онда вас са ТВ екрана даве неки приучени кувари, нудећи усред зиме, летње и јесење ђаконије, толико убедљиво да вам остане само да уста обришете и скокнете до првог – контејнера...

Ову серију фотографија која следи објављујемо само подсећања ради, или да се не заборави...

Бомбардовање је трајало 78 дана!

Јер НАТО то ради врло просто: са или без сагласности УН, није важно, важно је да бомбама разоре, барем формално, самосталне земље...